

Barbara Cartland

Kuninganna päästab kuninga

Barbara Cartland
The Queen Saves the King
1992

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud PS Kujundus
Toimetanud Tõnu Ehasalu
Korrektor Inna Viires

© 1992 by Cartland Promotions
All rights reserved.

© 2009 Kirjastus AMOR

M03190509
ISBN 978-9949-401-70-3

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.ersen.ee

Autori märkus

Selles raamatus kirjeldatud 1874. aastal toimunud lugu on eelmäng sündmustele, mis leidsid aset järgmisel aastal, kui Serbia Türgile sõja kuulutas ja tuhanded Vene vabatahtlikud Peterburi kogunesid.

Tsaar Aleksander ei soovinud sõda, aga ta tõmmati sellesse tsaarina ja tema seltsidaamide poolt, kes rääkisid lõputult Venemaa pühast ülesandest.

Lõpuks jäi tsaar seda uskuma ja 1876. aasta novembris asus suurvürst Nikolai oma vägedega Konstantinopoli poole teele.

Konflikt kestis üheksa kuud ja nõudis palju inimelusid. Venemaa kaotas ainuüksi ühes lahingus 25 000 meest, võitmata juurde sammugi maad.

Lõpuks, kui Vene armee asus Konstantinopolist umbes kümne kilomeetri kaugusel, veenis viimse piirini

BARBARA CARTLAND

ärritatud kuninganna Victoria valitsust saatma admiral Hornbyt kuue soomustatud sõjalaevaga Dardanelidesse, et tuletada Venemaale meelde, et Inglismaa ei kavatse igavesti kõrvale hoida.

Venemaa pidi taanduma ja Berliini kongressil sõlmiti rahuleping.

Venemaale keelati pääs Vahemerele, mida ta oli lootnud saavutada läbi Bulgaaria.

Esimene peatiikk

1874

“*M*ida kuradit nad tahavad?”

Vultarnia kuningas Alexius oli väga vihane.

Ta oli plaaninud just ratsutama minna, kui tema adjutant tuli teatega, et peaminister koos kolme härrasmehega soovib kuningaga kiireloomulise probleemi asjus kohtuda.

“Mul pole aimugi, Teie Majesteet,” vastas adjutant vabandavalt. “Kuid peaminister poleks praegusel kellaajal tulnud, kui asi poleks tõesti oluline.”

“Oluline! Oluline!” käratas kuningas ärritatult. “Nende jaoks on oluline kõik peale selle, mis mind huvitab!”

Kuningas oli põnevusega oodanud ratsutamist uue hobusega, mille ta oli hiljuti ostnud.

See oli vaimustav Ungari täkk.

Isepäine loom, kellega kuningas oli juba mitu maadlust maha pidanud, hakkas lõpuks mõistma, kes on peremees.

“Olgu ma neetud, kui ma neist kiiresti lahti ei saa!” ütles kuningas.

Ta mõistis, et see on asjatu lootus.

Kuningas teadis, kui pika jutuga peaminister võib olla. Ülejäänud kabinetiliikmed olid muidugi veel hullumad.

Kuningas ise oli nende meestega võrreldes noor ning igavles koosolekutel, kus kanti ette üks lõputu kõne teise järel.

Vultarnia oli väike riik, mis piirnes Montenegro, Albaania ja lõunast Makedooniaga.

See oli ilus, vaene ja vähearenenud.

Alexius oli alles hiljuti pärinud trooni oma peaaegu seitsmekümneaastaselt surnud isalt.

Siiani polnud tal veel erilist aimu, mida selles olukorras peale hakata.

Tegelikult ei meeldinud talle eriti, et ta pidi oma meeldiva Euroopa-turnee pooleli jätma ja kodumaale naasma.

Kuningas oli veetnud üsna pikalt aega Pariisis.

Ta oli vapustavalt kena mees ning naised pidasid teda vastupandamatuks. See sümpaatia oli vastastikune.

Kuninganna päästab kuninga

Alexius marssis ruumist välja, ütlemata oma adjutandile rohkem sõnagi.

Ta lonkis mööda koridori edasi, ärrituses akendest säravat päikest nähes veelgi.

Paleehoone oli suur ning aja jooksul tehtud juurdeehituste tõttu omandanud ainulaadse korratu võlu.

Kuninga ema oli andnud suurematele ruumidele oma panuse Venezia lühtrite ja Prantsuse mööbliga.

Ta oli andnud tööd ka paljudele kohalikele käsitöölisele.